

Хтось тисне з хмар на землю

Микола Руденко

Хтось тисне з хмар на землю, тисне люто,
А ми повинні небо підпирать.
З чужинських стріл вливається отрута
У нашу кров, коли йдемо на рать.

І небо падає в холодні трави,
Коли нас братство в землю зарива.
Лише у зорях відгомоном слави
Звучать востаннє мовлені слова.

А там, дивись, ідуть сини змужнілі
І знов беруть на плечі небеса.
І в їхньому натрудженому тілі
Жага світів далеких воскреса.

І стогне мати, породілля—мати,
Живим світам даруючи дитя...
Лиш той, хто вміє небеса тримати,
Пізнав достоту, що таке життя.